

Getuigenis 1 – Man met pedofiele gevoelens

Ik behoor tot de generatie van zeventigers, getrouwd en vader van drie volwassen kinderen. Naast mijn heterofiele gevoelens, voel ik mij ook aangetrokken tot jongens en in het bijzonder tot 13-, 14-jarige jongens. Dit heeft tijdens mijn jongvolwassen-zijn voor heel wat verwarring en pijn gezorgd. Het werd een zware zoektocht die nooit volledig 'af' zal zijn. Maar met de steun van mijn vrouw, mijn broer, enkele goede vrienden, huisarts en een bijna constante therapeutische begeleiding, kan ik het leven blijven dragen. Het feit dat de nood aan een therapeutische ondersteuning voor mij zo belangrijk is, heeft niet alleen te maken met de last en de pijn die dit onvervuld verlangen met zich meebrengt maar in het bijzonder met het leven in een maatschappij die je verwerpt omdat je niet mag voelen wat je voelt. Het in dialoog kunnen brengen wat deze gevoelens voor mij betekenen, ervaar ik als het krijgen van bestaansrecht, terwijl het taboe over pedofilie en de invulling hiervan mij eerder de boodschap geeft dat er mogen 'zijn' niet voor mij is weggelegd.

Een maatschappij die alleen al het hebben van gevoelens veroordeelt zonder dat deze in daden worden omgezet, vergroot de pijn van wat die onbereikbare liefde veroorzaakt. Het voortdurend geconfronteerd worden met een samenleving die een gelijkheidsteken plaatst tussen pedofiele gevoelens en seksueel misbruik, macht uitoefenen, perversie, is voor mij veel zwaarder om te dragen dan het niet kunnen beleven wat ik voel.

Ik heb nooit, en dit tot op de dag van vandaag, pijn en/of schaamte gevoeld voor wat ik voel maar wel pijn omdat ik precies, zonder meer, niet mag voelen wat ik voel.

Als jonge twintiger ervoer ik de nood aan ondersteuning in het leren dragen en verdragen van de last om liefde te voelen die niet in praktijk kan worden omgezet. Ik noem het de pijn van een onmogelijke liefde. Op mijn twintigste ben ik naar een psychiater gestapt en na een half jaar therapie durfde ik het aan om het over mijn werkelijke last te hebben. Hiermee wil ik alleen maar verduidelijken hoe zwaar het toen voor mij was niettegenstaande de samenleving dan toleranter stond t.o.v. pedofilie dan nu. Het feit dat ik datgene wat ik voelde in dialoog kon brengen en hiervoor niet afgewezen werd, gaf mij opnieuw perspectief. In mijn zoektocht waren en zijn de anderen het allerbelangrijkst. Om het met Zjef Vanuytsel te zeggen: 'Je kunt niet zonder de anderen'. Het kunnen delen en open gehoord worden is voor mij letterlijk levensnoodzakelijk. Ik heb het 'geluk' gehad volwassen te worden in een samenleving waarbij ik kon inschatten met wie ik hierover kon praten. Ik wou, kon en durfde in therapie gaan. Met mondjesmaat leerde ik met andere belangrijke mensen te praten over mijn pedofiele gevoelens. Ongeveer 6 maanden later leerde ik mijn vrouw kennen. Ik wist dat het belangrijk was om dit ook met haar zo vlug mogelijk te delen. De dag dat ik het haar zou vertellen was ik bang, zo bang om afgewezen te worden. Het kostte mij ongelooflijk veel tijd en tranen om de 'dingen' uit te spreken. Het geduld dat ze opbracht om het verdriet en de stiltes te laten zijn, gaven mij uiteindelijk de kracht om te benoemen wat ik voelde. Misschien besef ik nog steeds onvoldoende wat ik van haar gekregen heb en nog altijd krijg: niet afgewezen worden, mogen voelen wat ik voel, mij vertrouwen en mijn pijn en last hierdoor helpen dragen en verdragen.

Als ik nu terugkijk op mijn leven, ervaar ik een grotere last en pijn sinds de 'affaire Dutroux' en de daaropvolgende misbruikschandalen binnen de kerk. Dit heeft naar mijn aanvoelen de beeldvorming rond pedofilie, en dit in heel grote mate mede door de media, zwaar beïnvloed. Na het schandaal met de bisschop van Brugge werden wij maandenlang bijna elke dag geconfronteerd met een schandaal of meningen van mensen die zichzelf belangrijk vinden en denken dat hij/of zij alles hierover weten. Daarnaast werd een bekende menswetenschapper hierover geïnterviewd die ongenueanceerd een gelijkheidsteken plaatste tussen het hebben van pedofiele gevoelens en de goorste perversie. Het is moeilijk te omschrijven wat dit met mij gedaan heeft en nog altijd voor mij betekent. De maatschappij heeft juist, mede door de media sinds Dutroux en de schandalen in de kerk, van elkeen die pedofiele gevoelens heeft een zondebok gemaakt. Deze realiteit heeft ertoe

geleid dat een seriemoordenaar meer kans heeft op begrip dan een volwassene die getroffen wordt door de schoonheid van een jongen of meisje.

Ik kan moeilijk inschatten beste lezer hoe dit schrijven bij jou overkomt. Uiteindelijk wil ik het volgende aangeven:

-Als je een slachtoffer bent van bewust misbruik, weet dat ik de dader alleen maar kan veroordelen en je herstel wens in het ongelooflijke onrecht dat jou is aangedaan. Hij/zij die jou dit onrecht heeft aangedaan, heeft naar mijn aanvoelen de plicht en het recht om hulp te krijgen en te aanvaarden.

-Als je zelf pedofiele gevoelens heb, probeer deze niet te ontvluchten, kijk het recht in de ogen, breng het in dialoog met mensen die je kunt vertrouwen en zoek hulp. Het is mijn ervaring dat dit niet gaat over zo maar een paar 'babbeltjes'. Voor mij presenteert zich dit als een levenslange opdracht.

-Aan alle anderen wil ik graag vragen: "Veroordeel mij (mensen met pedofiele gevoelens) niet". Het huidige klimaat rond dit thema heeft geleid tot een nooit gezien taboe wat alleen maar bijdraagt tot meer slachtoffers. Taboes dragen nooit bij tot iets constructiefs. Ik ben en voel mij geen monster, ik heb de andere nodig en misschien nog het meest als het over dit deel van mezelf gaat. Ik ben er ten stelligste van overtuigd dat dit voor ieder geldt die ook deze gevoelens heeft. Ik heb het geluk om dit met anderen te kunnen delen.

Mijn dank aan 'STOP IT NOW', zowel vanuit het perspectief van de slachtoffers als van de daders en de volwassenen die getroffen worden door de schoonheid van het 'zijn' van een kind en/of puber zonder tot daden over te gaan. Het getuigt van ongelooflijke moed om binnen het huidige klimaat te durven stellen dat er nood is aan een verdere uitdieping van het thema 'pedofilie', dat er een fundamenteel verschil is tussen 'misbruik' en 'pedofilie' en dat enkel 'straffen en repressie' geen antwoord biedt maar alleen bijdraagt tot meer destructie.

Dank,

Liever tekende ik met mijn echte naam en niet met

Anoniem

Getuigenis 2 – Persoon die seksuele misbruikbeelden van minderjarigen heeft bekeken

Een tweetal jaar geleden werd ik betrap op feiten die zich online afspeelden. Ik heb mezelf helaas geen halt kunnen toeroepen voor het te laat was. Kort nadat ik betrap werd ging ik op zoek naar passende begeleiding. Ik hoop met deze getuigenis mensen te overtuigen wel iets te ondernemen.

Stop it Now! lijkt me een zeer goede eerste stap. Je kiest immers zelf wat je na dat eerste telefoontje doet. Een eerste keer vertellen waar je mee zit kan al wonderen doen. Niemand zal je verplichten ook verdere stappen te ondernemen, maar misschien motiveert het telefoontje jou om verder te gaan.

Bij mij werd het me duidelijk dat ik een probleem had toen ik stilstond bij hoe destructief mijn gedrag was. Ik wist dat ik daden stelde die illegaal waren en dat de maatschappij zou afkeuren, ik wist wat de gevolgen konden zijn wanneer ik er niet mee ophield en toch ging ik er mee verder.

Tijdens die periode dacht ik er steeds meer over na om hulp te gaan zoeken, toch was er iets wat me tegenhield. Er waren allerlei gedachtes die me op de één of ander manier tegenhielden. "Het is enkel online", "Ik kan er elk moment mee stoppen.", "Therapie is enkel voor pedofielen en ik weet dat ik dat niet ben." Andere zaken die me tegenhielden waren het niet goed weten waar ik met mijn probleem heen kon. Ik schaamde me ook om met mijn specifiek probleem de stap te zetten, het uitspreken van wat ik verkeerd deed was iets wat ik niet durfde. Het waarom van mijn daden was toen voor mij ook zeer onduidelijk.

Tijdens mijn therapie werd mijn ongelijk duidelijk over elk van deze gedachtes. Het waarom van mijn daden is me nu veel duidelijker en dit helpt me om niet te hervallen. Het hielp me ook om het hele gebeuren een plaats te geven.

Wat ik weet over Stop It Now! is dat er enkel hulpverleners werken die vertrouwd zijn met de materie. Hulpverleners die weten hoe ontzettend moeilijk het is om dat eerste telefoontje te plegen, de eerste keer het probleem te benoemen, je weet dat de persoon aan de telefoon niet zal schrikken door de aard van het probleem.

In mijn geval denk ik dat de kans veel groter was geweest dat ik iets had ondernomen als Stop it Now! toen al actief was geweest. Nu ik de kant van de hulpverlening heb gezien besef ik hoe belangrijk het is om die stap te zetten. Er valt een hele last van je schouders wanneer je kan spreken over je probleem. Ook al zijn de motieven of de oorzaken van je gedrag nog onduidelijk. Ook al schaam je je diep voor je gevoelens of voor wat je hebt gedaan.

Indien je nog steeds twijfelt kan ik je nog één ding vertellen: gewoon doen!

Getuigenis 3 – Brief uit de gevangenis

Ik was 16 jaar toen ik seksuele misbruikfantasieën ontwikkelde over minderjarigen. Ik was er mij altijd al van in het begin bewust van dat dit fout was. Ik heb er in het begin met niemand over gesproken, omdat ik dacht dat deze normaal was. Ik had een meisje leren kennen dat drie jaar jonger was dan mij. Ik was 15 en zij was 12 jaar. We werden een koppel en na acht maanden relatie toen we allebei een jaartje ouder waren kwam er seksueel contact tussen ons. Twee dagen later heeft ze onze relatie stop gezet en ongeveer twee maanden later zijn die seksuele fantasieën begonnen over meisjes van 11 tot 13 jaar.

In het begin wist ik niet dat deze misbruikfantasieën waren. Het is doordat deze fantasieën verergerde. Dag in dag uit had ik die fantasieën. Niet alleen op minderjarigen, ook oudere vrouwen. Vrouwen in het algemeen kwamen in mijn fantasieën voor. ik stelde mij altijd de vraag hoe ze er naakt uitzien. Hoe hun geslachtsdeel eruit ziet. Maar doordat ik vies ben van schaamhaar en grote borsten, gingen mijn fantasieën meer en meer over naar minderjarigen. Toen ik zelf opzoek was op het internet naar mijn problematiek kwam ik op kinderpornografisch materiaal terecht. Ik zocht er ook wel een beetje naar. Het besef dat deze filmpjes mij voeding gaven kwam later pas. Ik keek naar tientallen filmpjes en onderzocht wat er mij juist aantrok. Ik kon een onderscheid maken dat kinderen vanaf hun geboorte tot 8 jarigen mij niets deden. Daar walgde ik zelfs van.

Op mijn 17 jaar had ik een relatie met een meisje van mijn school. Ze was ouder dan mij. Ik heb haar in vertrouwen genomen en ik heb na zes maanden relatie verteld over mijn fantasieën. De dag erna had ze dit verteld tegen mijn moeder, wat ik zelf niet kon. Ik schaamte mij. Mijn moeder sprak mij daarover en we gingen samen naar onze huisarts. Zij verwees mij door naar een psychiater dat gespecialiseerd was in dit vak. Na enkele keren naar zijn praktijk te gaan, wisten we dat het niet klikte tussen ons. Ik begreep zijn vragen niet en ik werd doorverwezen naar het CGGz. Daar sprak ik met een therapeute dat criminoloog — seksuoloog was. Vier dinsdagen ben ik daar naartoe gegaan en dan was ze opeens afwezig en daarna kwam ze niet meer. Dus werd ik gewoon aan de deur gezet.

Ik werd uiteindelijk niet meer opgevolgd en geholpen.

Op mijn 19 jaar waren die seksuele misbruikfantasieën zo hevig dat ik er letterlijk van af zag. Ik praatte er veel met mijn vriendin over. Zij was van oordeel dat je alles eenmaal moet doen om er zeker van te zijn of je het wilt of niet. Zij beweert dat ze dit ooit van een psychiater gehoord heeft.

Op een zaterdag ging ik gaan bijwerken op mijn werk. Daar gebeurde een incident, ik moest een minderjarig meisje verzorgen en toen ze haar rok helemaal tot boven trok sloeg mijn fantasieën helemaal op hol. Ik belde naar mijn vriendin en vertelde de gebeurtenissen. Ze antwoordde dat ze een verrassing had voor mij. Ik werkte verder en ik had heel veel aan mijn hoofd, onderweg naar huis ging ik eerst naar mijn ouders mijn hond ophalen en dan kwam ik thuis. En daar lag een negenjarige meisje naakt op mijn bed.

Hier had ik een keuze. Ik kon weggaan of ik kon rechtdoor gaan in de fout lopen en het leven van dat kind voor goed veranderen en ikzelf kon de monster van mijn fantasieën worden.

Iedereen wist het, mijn vriendin, mijn ouders, mijn zus, mijn familie, de artsen, de instellingen, kortom iedereen. Maar ik werd niet geholpen door de professionele instanties. Dus ben ik in de fout gelopen.

Daarna heb ik mij nog nooit zo slecht gevoeld. Ik keek in de spiegel en noemde mijzelf een pedofiel. Ik wou dood. Ik ben in de criminaliteit beland en ik ben op een gegeven moment bij de politie terecht gekomen voor andere daden. Uiteindelijk heb ik besloten om alles te vertellen. Weten dat ik naar de gevangenis ging.

Het verhaal van mijn vriendin was niet zoals de mijne. Uiteindelijk ben ik veroordeeld voor meerdere jaren gevangenisstraf. Mijn toenmalige vriendin ook. Maar mij kunnen ze 12 jaar in de gevangenis houden doordat ze mij ook TBS hebben gegeven. TBS = Ter Beschikkingstelling van de Strafvorderingrechtbank. Ondertussen is er een telefoonlijn opgericht voor mensen met pedoseksuele gevoelens, of gedachten, fantasieën. Als dit bestond voordat ik mijn feiten gedaan heb, had ik zeker gebruik gemaakt van die lijn. Ik heb gezocht naar hulp. Maar ik ben niet geholpen geweest. Er werd niet geluisterd naar mij.

Eigenlijk moest ik eerst een verschrikkelijke daad doen om uiteindelijk geholpen te worden. Maar als je de daden doet en in de gevangenis terechtkomt, staat er je heel wat te wachten. Ik zit nog in de gevangenis en ik ben al vele keren in elkaar geslagen geweest. Veel mensen geven het op maar ik heb geleerd mijzelf sterk te houden. Positief blijven denken.

Laat een kind, kind zijn en betrek hem of haar niet bij volwassen zaken. Schaam je niet om hulp te zoeken en bel eens naar 'Stop it Now'. Ga naar uw huisarts en praat erover. Het is fout om het niet te doen.

Er is nu wel hulpverlening dat je kan helpen. Niet uitstellen, niet op zoek gaan op het internet zoals ik deed. Want mijn eerste feiten waren die kinderpornografisch materiaal op te zoeken en naar te kijken. Die kinderen zijn ook slachtoffer. Kwel jezelf niet en red je toekomst. Ik zal moeten opletten als ik buiten de gevangenis kom. Ik ben op het nieuws gekomen, de kranten en de radio. Het is een zeer gevaarlijke wereld. En het belangrijkste. Ik weet het nog steeds niet. Ik heb het nooit gewild en aanvaard nu alle hulp die er is. Ook is het met medicatie. Doen!!

Met vriendelijke groeten